

[Undervisningsministeren]

de til at opdrage de unge til selv at tage et ansvar i fremtiden.

Jeg regner med, at undervisningsministeriet i løbet af februar måned kan offentliggøre en pjece, som nærmere kan give anvisning på, hvorledes skoler og andre uddannelsesinstitutioner kan give de unge øget selvbestemmelse og dermed ansvar. Denne pjece vil også indeholde forslag til, hvordan man kan udnytte de eksisterende muligheder for at give ungdommen bedre vilkår i øvrigt.

Jeg er helt enig med indenrigsministeren, som i bladet Danske Kommuner har slået til lyd for, at der rundt om i kommunerne oprettes lokale ungdomsråd. Vi respekterer naturligvis det kommunale selvstyre, og vi kan ikke pålægge kommunerne noget, men vi beder dem overveje både denne og andre måder at give de unge et selvstændigt ansvar på.

Endvidere vil jeg nævne det nye center for udveksling af unge under uddannelse. Formålet er at øve oplysningsvirksomhed primært for skoler og andre uddannelsesinstitutioner om muligheder for studie- og udviklingsrejser i udlandet for unge samt om tilsvarende rejser til Danmark for unge fra udlandet, det vil sige rejser med uddannelsesmæssigt formål i bred forstand.

I dette centers bestyrelse er forskellige skoleformer repræsenteret, og foreningen Norden, som har stor erfaring i sådan rejsevirk-somhed, er også repræsenteret. I det rådgivende udvalg er Dansk Ungdoms Fællesråd og andre frivillige ungdomsorganisationer repræsenteret, og i en lille ekspertgruppe er Dansk Ungdoms Fællesråd også repræsenteret for at formidle sin ekspertviden til gavn for centeret.

Når alt dette er sagt, vil jeg imidlertid gerne understrege, at det afgørende for dansk ungdom i 1985 ikke er, om vi opretter et center her eller laver lidt medbestemmelse dér. Det bedste, der kan overgå den danske ungdom i 1985, er, at regeringen får mulighed for at fortsætte sin genopretningspolitik og beskæftigelsespolitik, som jo ikke mindst sigter på at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden. Vi er allerede nået et meget langt stykke ad den vej.

Vi begyndte i 1984 med at bevilge 500 mill. kr. til 10.000 ekstra uddannelsespladser i 1984; det får først fuld virkning i 1985, hvor der oprettes yderligere 5.000 pladser.

Dette ungdomsprogram har været kraftigt medvirkende til, at der sidste sommer blev afvist 20 pct. færre end året før i de videregående uddannelser og i ungdomsuddannelserne. Dette er det største indhug, der er gjort på adgangsbegrænsningen, så længe jeg kan huske. Spørgsmålet er, om der nogen sinde har været så lidt adgangsbegrænsning, som der er nu. Trods al talen om konkurrence og karaktærræs er sagen den, at vi for det første har flere uddannelsespladser end nogen sinde, at vi afviser langt færre end tidligere år, og at den samlede tilbageværende adgangsbegrænsning muligvis er lavere, end den nogen sinde før har været.

Hvad angår lære- og praktikpladssituationen, har statsministeren nævnt, at vi har 5.000 flere lære- og praktikpladser end på samme tid sidste år, og arbejdsministeren vil om lidt komme ind på, at også ungdomsarbejdsløsheden alt i alt er faldet ganske kraftigt, nemlig med omkring 12 pct. på et år.

Næsten halvdelen af de 45.000 ekstra arbejdspladser i 1984 skønnes at være blevet besat af unge. Det bekræfter, at det bedste, man kan gøre for de unge, er at fastholde en politik, som øger investeringerne og beskæftigelsen.

Man kan altså drage den konklusion, at der på alle de punkter, hr. Svend Auken nævnte i sin alt for polemiske indledning til debatten, er tale om meget kraftig fremgang.

Nu gælder det om, at vi uddanner de unge til job og ikke til arbejdsløshed, at vi uddanner dem til fremtidens job og ikke til fortidens job. Sidste torsdag kom det såkaldte Knud Larsen-udvalg med en række råd til regeringen om, hvordan vi løser denne meget svære opgave; vi agter at følge rådene næsten til punkt og prikke. Vi må flytte ressourcer fra arbejdsløshedsfag til beskæftigelsesfag, vi må omlægge arbejdsløshedsfagene, så de får et ændret sigte, som kan føre til beskæftigelse, vi må muliggøre nye kombinationer mellem f.eks. humanistiske fag, økonomiske fag og tekniske fag. Derved kan vi skabe nye uddannelser uden at skulle udskifte hele lærerkorpset og kaste vrage på dets faglige kvalifikationer. Samtidig får vi skabt genveje i uddannelserne. Vi får skabt oplagte muligheder for efteruddannelse, og vi får den øgede bevægelighed på arbejdsmarkedet, som jo er helt nødvendig, hvis vi også skal have den